Nicolae Mavrodin

Președinți cu nume terminat în

”*escu*”

ai României

Nicolae Mavrodin

Președinți cu nume terminat în ”*escu*” ai României

Editura Pim

2013

Tehnoredactare / Corectură

Silviu Cristache

Coperta

Silviu Cristache

Editura Pim

Editură acreditată CNCSIS – 66 / 2010

Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt, Nr. 4, Iași – 700497

Tel: 0730.086.676 ; Fax: 0332.440.730

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Argument pro

Ideea alcătuirii unei broșuri cu acest titlu mi-a fost inspirată de piesa de teatru de mare succes a lui Tudor Mușatescu, în care un ”escu” ajunge până la cele mai înalte demnități în stat, dar nu prin merite deosebite, ci, prin relații, împrejurări favorabile și femei influente.

Comedia lui Tudor Mușatescu se potrivește de minune cu ascensiunea celor patru președinți ai României.

Coincidența constă și în faptul că personajul lui Mușatescu se numea Necșulescu, iar cei patru președinți ai României, Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu, Emil Constantinescu și Traian Băsescu, au același final, adică ”escu”.

Diferă numai perioadele când și-au exercitat mandatele, conjuncturile politice și regimurile instaurate în timpul lor.

La început, când mă frământa ideea scrierii acestei broșuri, nu eram sigur că o voi scrie, mai ales datorită situației de acum a României, acerbelor confruntări politice și trufiei conducătorilor. Îmi dau seama, că scrierea acestei cărți va fi riscantă, mai ales prin încărcătura informațiilor, destul de acide, pe care le voi prezenta în paginile acesteia.

Totuși, merită să încerc trezirea curiozității maselor de cititori, scriind lucruri inedite, poate chiar necunoscute din biografia acestor patru președinți ai României.

Dacă, primul președinte al României și-a creeat singur funcția, obligându-i pe cei din Biroul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. să-laleagă, fără nici un aport al maselor de votanți, socotiți factori de manipulare si ”aplaudaci” , ceilalți au avut alte împrejurări, în care și-au câștigat mandatul.

Dacă voi reuși să satisfac publicul cititor, rămâne de văzut. Oricum, o încercare merită să fie făcută, mai ales acum, când România este într-un colaps politic, economic și social.

Autorul

Capitolul unu

Nicolae Ceaușescu

primul ”escu” care a condus România

În zilele de 22, 23 și 24 decembrie 1989, cine pronunța numele lui Nicolae Ceaușescu și nu-l blama pe fostul președinte, era considerat ”dușman al poporului”, ”comunist” și ”profitor”.

Evenimentele din decembrie 1989 le-au pus pecetea atât lui, cât și soției sale, Elena, de dictatori, călăi ai națiunii și dușmani ai poporului.

Cuplului Ceaușescu i s-a imputat de către completul de judecată, alcătuit ad-hoc, la Unitatea Militară din Târgoviște, că a produs moartea a peste 60.000 de oameni, subminarea economiei românești, genocid împotriva poporului român. În realitate, numărul morților depășea cu puțin cifra 1000, de subminarea economiei nici vorbă, acest domeniu al vieții fiind rentabil, iar de genocid nici nu putea fi vorba. Cuvântul ”genocid” înseamnă acțiunea de exterminare a unui popor, a unei națiuni.

Cine a avut interesul să-l discrediteze pe Nicolae Ceaușescu, să-l pună la ”stâlpul infamiei” și apoi să-l execute? Nimeni alții, decât cei cinci așa-numiții cavaleri ai democrației românești postdecembriste, care alcătuiau ”quinta spartă” , cum spune scriitorul Pavel Coruț într-o carte a sa. Este vorba de Ion Iliescu, ”modestul” membru al Frontului Salvării Naționale, care a citit lista în sediul Televiziunii Române Libere, cu nouă conducere provizorie a țării, pronunțându-și numele în final, devenind primul în ierarhie.

Apoi, lacheul lui, tânărul cu un pulover la baza gâtului, școlit la Toulouse, datorită originii tatălui său, Walter Neulander, alias Valter Roman. Lui Petre Roman i-a revenit funcția de prim ministru. Al treilea cavaler al ”democrației românești” a fost Gelu Voican Voiculescu, persoana cu un trecut misterios, geolog de profesie și așa zis dizident în timpul regimului comunist.

A urmat reprezentantul armatei noului model democratic, generalul Victor Atanasie Stănculescu, cel cu ”piciorul în ghips”, pentru a nu participa la evenimentele de la Timișoara și București, iar apoi ”mama Omida”, ”profetul de la Dămăroaia” , Silviu Brucan, alias Saul Bruckner.

Aceste personaje i-au condamnat la moarte pe Nicolae Ceaușescu și pe Elena Ceaușescu, execuția fiind imediat după darea sentinței. Acest lucru nu s-a mai întâmplat niciodată, până și criominalii de război, naziștii, au fost executați la aproape un an de la sențința dată de Tribunalul Internațional.

Dar, să vedem cine a fost primul președinte cu numele terminat in ***”escu”.***

Nicolae Ceaușescu s-a născut în ziua de 26 ianuarie 1918 în satul Tătărăi, din comuna Scornicești, judetul Olt. Provenea dintr-o familie de țărani, cu 11 copii. Tatăl său, se numea Andruță și mama Alexandrina. Nu vreau să fac nicio speculație referitor la intelectul lui Nicolae Ceaușescu, la

notele proaste obținute în cele patru clase primare, efectuate la Scornicești. Vreau numai să arăt, cum a putut un fiu de țăran, plecat la vârsta de 15 ani din localitatea natală, să ajungă în București, să intre ucenic la un atelier de cizmărie, condus de meșterul Olteanu. Acolo, Nicolae Ceaușescu a întâlnit o serie de socialiști și social democrați, care veneau la meșterul Oltenau și discutau probleme acute ale mișcării muncitorești din România.

Anul 1933, este ultimul al celor patru de criză generală. Tocmai în această perioadă, acest fiu de țărani din județul Olt, părăsindu-și familia numeroasă, își ia soarta în propriile mâini și vine într-un București plin de convulsii sociale.

Nu putem nega, deși era tânăr, un copil intrat în adolescență, că n-a încercat să citească puțină literatură marxist leninistă. Cât a înțeles din ce a frunzărit prin atelierul de cizmărie al meșterului Olteanu este altceva.

Cu toate că avea studii precare, la limita permisă, totuși, Nicolae Ceaușescu a fost un tânăr ambițios, cu o inteligență nativă, specifică omului de la țară. Legendarele sale isprăvi, cu implicările în procesele de la București și Craiova ale greviștilor de la Uzinele ”Grivița” nu pot constitui mărturii plauzibile, decât în măsura verificării riguroase a acestora.

În perioada regimului comunist, cu precădere în intervalul 1965 – 1989, lui Nicolae Ceaușescu i s-au inventat procese, detenții, escortări spre comuna natală, fiind dus din post în post de jandarmi și chiar o celulă la Doftana. Atâta timp cât nu există documente, acte oficiale, eliberate de Siguranța Statului, Prefectura de Poliție a Capitalei, nu putem face niște afirmații pe care le etichetăm ca imuabile, de necontestat. O singură mărturie poate fi luată în considerație cu certitudine, aceea ”a arestării tânărului Nicolae Ceaușescu, cu locuința în București, pe strada Vasile Lascăr, pentru răspândirea de manifeste subversive și acțiuni de subminare a ordinii publice”.

Până la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, activitatea clandestină a lui Nicolae Ceaușescu este învăluită într-un mister explicabil.

Biografia sa, apărută înainte de 1989, cu fotografii înfățișând numeroasa familie de la Scornicești, este scrisă la comandă, făcând din acest tânăr oltean, un mare ilegalist, care nu ieșea niciodată din ideologia marxist-leninistă.

Cu ocazia unei manifestații desfășurată în București, la 1 mai 1939, Nicolae Ceaușescu poate fi văzut într-o fotografie reprezentând un grup de comuniști, alături de domnișoara Elena Petrescu, cea care-i va deveni soție mai târziu.

O altă activitate, considerată legendară, pusă sub semnul întrebării din punct de vedere al realității, este internarea lui în lagărul de la Târgu Jiu, acolo unde vor ajunge și alți militanți ai Partidului Comunist din România, precum Alexandru Iliescu, tatăl fostului președinte al României , dar și scriitori, cum este cazul lui Tudor Arghezi, pentru publicarea pamfletului ”Baroane”.

În lovitura de stat din 2 august 1944, Nicolae Ceaușescu nu este implicat, pentru că nu reprezenta în acel moment un factor important al mișcării comuniste, care activa in ilegalitate. Au fost preferați de tovarășii ilegaliști, Emil Bodnăraș, cu numele conspirativ ”inginerul Ceeaușu”, un dezertor din armata română și cel care va ocupa funcția de ministru al Justiției , fără portofoliu, în primul guvern post-antonescian, condus de generalul Constantin Sănătescu, Lucrețiu Pătrășcanu.

Nicolae Ceaușescu apare în scena politică românească, după 1947, când regimul comunist, impus de tancurile sovietice, se va instaura.

Va fi implicat în mișcarea de tineret, apoi in politizarea armatei.

Paradoxal, el n-a făcut nicio zi de armată și totuși, a fost avansat până la gradul de general, devenind șeful Biroului Politic al Armatei. Zelos executant al indicațiilor Moscovei, va servi regimul comunist după 30 decembrie

1947, cu prilejul declanșării procesului colectivizării agriculturii, după acea Plenară din martie 1949, ținută la Constanța, Nicolae Ceaușescu participant la eveniment s-a implicat cu trup și suflet în acțiunea de lămurire a țăranilor de a intra în unitățile cooperatiste. Va folosi și metode brutale, după unele informații și chiar documente păstrate în arhive, fostul conducător al României având pe conștiință și câteva crime în perioada colectivizării.

Bineînțeles, aceste fapte au fost mușamalizate, trecute sub tăcere, dosarul care ar fi trebuit pus pe rolul instanțelor judecătorești fiind clasat.

Nicolae Ceaușescu, fiu unor țărani din județul Olt, a devenit, în numai două decenii, dintr-un ucenic cizmar, neajuns calfă, un ***”escu”*** pentru societatea românească, un aspirant la cea mai înaltă funcție în stat.

Care au fost armele folosite de acesta pentru a lua frâiele puterii în mână?

În primul rând, o ambiție, uneori iesită din tiparele obișnuite, șantajul politic, armă folosită de toți liderii Partidului Comunist Român, pentru ați îndepărta potențialii adversari și nu în ultimul rând, lichidarea fizică a celor care nu-i agreau.

Asemenea medote au fost folosite de Gheorghe Gheorghiu Dej, care s-a detașat de mulți potențiali adversari,

pe care i-a lichidat treptat, precum Ana Pauker, Teohari Georgescu, Lucrețiu Pătrașcanu, etc.

Activitatea lui Nicolae Ceaușescu în Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român a fost până la moartea lui Gheorghe Gheorghiu Dej, aflată într-un con de umbră.

Foarte mulți locuitori ai României, în martie 1965, când s-a pus problema succesiunii la Partidul Muncitoresc Român, nu știau cine este Nicolae Ceaușescu, deși acesta avea 47 de ani, nefiind prea tânăr și fără experiență politică.

Cu toate că, Gheorghe Gheorghiu Dej, care simțea că va trece în curând Styx-ul, lăsase trei potențiali succesori, pe Gheorghe Apostol, Ion Gheorghe Maurer și Virgil Trofin, iată, s-a impus acest necunoscut în acel moment, care a fost agreat de majoritatea mebrilor Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român.

La Congresul al- IX-lea al partidului unic, Nicolae Ceaușescu a rostit o cuvântare amplă, mulțumind celor care l-au ales în înalta funcție de secretar general al Partidului Comunist Român și a promis că ”va respecta întru totul directivele și obiectivele pe care le-a preluat de la defunctul conducător Gheorghe Gheorghiu Dej”.

În prima etapă a regimului ceaușist, România a avut un ritm de dezvoltare economică demn de invidiat, s-a încurajat chiar inițiativa particulară, în domeniul medical, dar și

industrial și s-a produs acea deschidere spre Occident, după un ”război rece”, care a durat până în 1964. Poporul român a văzut în Nicolae Ceaușescu un conducător nou, total diferit de Gheorghe Gheorghiu Dej, curajos și sfidător la adresa Moscovei și a liniei dure promovată de Uniunea Sovietică. A fost numai o aparență a subtilei politici, pe care noul conducător al României a promovat-o. În realitate, Ceaușescu era un neo-stalinist. Pentru a câștiga încrederea milioanelor de români, a condamnat de la tribuna balconului Comitetului Central al P.C.R. intervenția în Cehoslovacia a trupelor statelor membre ale Tratatului de la Varșovia.

În felul acesta, și-a câștigat și simpatia Occidentului, care i-au deschis porțile și l-au invitat în nenumărate rânduri, fie în cadrul unor vizite oficiale, fie particulare.

Deși, Nicolae Ceaușescu dintr-n anonim, un ***”escu”***, a ajuns conducătorul României, prin viclenia sa înăscută, reușind să păcălească pe conducătorii occidentali, întorcând spatele ”Tătucului” de la Moscova, în anumite situații.

Vizitele în România ale generalului Charles de Gaulle, președintele celei de-a cincea republici franceze, cu puțin timp înainte de marile demonstrații studențești de la Paris, iar apoi ale președintelui Richard Nixon, au constituit premiere pentru regimul totalitar din România.

Pe Ceaușescu nu l-a cunoscut nimeni în intimitatea sa, decât un număr restrâns de persoane și în special membrii

familiei. Avea obiceiul, ca de ziua ne naștere, 26 ianuarie, să cheme părinții la sediul Comitetului Central al P.C.R., frații și bineînțeles, copiii și nepoții. Petrecerea în familie era o plăcere pentru Nicolae Ceaușescu, chiar dacă tovarășa de viață, pseudo-savanta cu prea era de acord.

Președintele avea un complex de inferioritate față de Elena Ceaușescu, această obediență fiindu-i fatală. Marele defect al al lui Nocolae Ceaușescu era acela că nu-i plăcea niciodată realitatea, complăcându-se într-un permanent laudativ. Îi plăcea să i se transmită cifre umflate, rapoarte mistificate, rupte de realitate. Îi plăcea tot ceea ce era exagerat, într-o societate în care românul era din ce in ce mai debusolat.

Și totuși, Nicolae Ceaușescu iubea copiii, pe care îi numea ”florile patriei”. Înregimentarea copiilor de la vârsta de 4-5 ani și până la 18 ani în cele trei organizații creeate de regimul comunist, cu o costumație adecvată fiecăreia, nu este numai opera totalitarismului de stânga, ci și a celui de dreapta. În perioada regimului de autoritate monarhică al lui Carol al –II-lea, (1938-1940), s-a constituit ”Străjeria”, tinerii incluși în organizație purtând uniforme și cravate specifice. De asemenea, existau și Micii Cercetași, cu un program adecvat și cu un scop bine definit.

Cele trei organizații create de regimul Ceaușescu, ”Șoimii Patriei”, ”Organizația de pionieri” și ”U.T.C-ul” vor avea menirea să-i orienteze pe copii către unele activități care

erau menite să-i îndepărteze de la faptele antisociale și în același timp să le trezească sentimente patriotice.

După abolirea regimului comunist, tineretul n-a mai avut nicio activitate specifică vârstei, viciile Occidentului acaparându-le timpul lor. Consumul de droguri, prostituția, crima juvenilă au devenit frecvente. În China, consumul de droguri de pedepsește cumplit, prin condamnarea la moarte a celui în cauză. Nicolae Ceaușescu a greșit enorm, atunci când a aplicat în România cultul deșănțat al personalității, după model chinez și coreean. Fascinat de vizitele de la începutul deceniului ´70, de primirile fastuoase de la Beijing și Phenian, a văzut posibilitățile ca acest model să fie aplicat și în România. Parăzile și mitingurile organizate de 1 Mai, 23 August și până prin anii ´60, 7 Noiembrie, începuseră să devină costisitoare, iritante și de fațadă.

Carele alegorice reprezentatu procesul muncii în socialism, bucuria vieții într-un sitem politic ideal, performanțele sportive deosebite, etc.

Culorile predominante pe stadioanele unde aveau loc astfel de manifestări grandioase, erau albul ce simboliza puritatea și lipsa de grijă pentru ziua de mâine și roșul, simbolul comunismului, societatea ideală, în care fiecărui individ i se acordau bunuri după necesități, nu după munca depusă. Este adevărat, Nicolae Ceaușescu avea un cult pentru muncă, fiul țăranului din Scorniceștii Oltului prețuind hărnicia.

Sloganurile de felul: ”cine-i harnic și muncește, are tot ce vrea” , ”munca este o datorie de onoare a fiecăruia” , ”parazitismul sociale este o racilă a societății”, au fost schimbate după 1989, în cu totul altele, de felul: ” cine- i harnic și muncește, ori e prost, ori nu gandește” , ”cine-i harnic și muncește are tot ce vrea, cine-i leneș și chioulește, tot așa”.

Nicolae Ceaușescu a crezut până în ultima clipă a vieții că poporul îl iubește, că realizările sale megalomanice au schimbat fața României.

O trăsătură negativă, de caracter, a fostului conducător al României, a reprezentat-o naivitatea, cu care a crezut tot ceea ce i se raporta, de către lacheii săi, unii foarte abili și cu studii înalte, de felul lui Manea Mănescu, Silviu Curticeanu, Dumitru Popescu, Ion Popescu – Puțuri, Ștefan Andrei, dar și de analfabeții puterii comuniste, gen Tudor Postelnicu, Emil Bobu, Lică Bărbulescu, Victor Cojoacă, fost secretar general cu probleme organizatorice la Comitetul Județean Călărași , ajuns membru al Comitetului Central, la ultimul Congres al Partidului Comunist Român.

Acești profitori, care pur și simplu îi pupau mâna lui Nicolae Ceaușescu s-au năpustit ca niște hiene, după 22 decembrie 1989, denigrându-l , stigmatizându-i familia, celui care le-a dat un ”ciolan” de ros, destul de bun.

Tudor Postelnicu, fost ministru de interne spunea că procesul intentat foștilor membri ai C.P.E.X., că ”el nu știe nimic, este vai de capul lui”. În ceea ce a afirmat acum circa douăzeci si patru de ani, se poate vedea ori prostie, ori lașitate. În schimb, în staff-ul lui Nicolae Ceaușescu au fost și oameni capabili, dar, în același timp, cu un comportament tiranic și foarte viclean. Unul din aceștia a fost generalul Ion Dincă, supranumit ”Ion Teleagă”, adică desfăcând al doilea cuvânt, ar ieși ” te leagă”. Acesta mergea în fiecare localitate rurală, unde i se semnalau acțiuni de ”sabotaj” a producției agricole, în permanență cu două cătușe, la fel ca milițienii și gardienii din penitenciare.

În Oltenița, un inginer agronom, persoană bine pregătită în meseria lui, a fost încătușat, pentru că și-a permis să nu respecte indicațiile de partid, care nu aveau nici în clin nici în mânecă, cu producția agricolă. Inginerul Virgil Podocea, a încărunțit într-o singură zi, datorită metodelor inchizitoriale ale lui Ion Dincă, contactând și o boală cardiovasculară, care-i va fi fatală. Datorită acestei boli, inginerul Podocea a decedat în anul 2013 la vârsta de 75 ani.

Totuși, Nicolae Ceaușescu n-a fost chiar atât de rupt de interesele poporului, așa cum s-a vehiculat în mass-media de după 1989.

El era conștient, că plătind datoria externă, lucru pe care nu-l mai făcuse nicio țară din lume până atunci, va avea independență economică și politică deplină. Curajul lui

Nicolae Ceaușescu, nu s-a manifestat numai atunci, când a înfierat de la balconul Comitetului Central intervenția în Cehoslovacia, ci, mai cu seamă când i s-a retras României clauza națiunii celei mai favorizate de către SUA.

Invocând acel amendament Jackon – Venick, care n-avea nicio legatură cu clauza economică, ci conotații politice, SUA a retras clauza României, lucru ce-l va înfuria pe Nicolae Ceaușescu, care la rândul său va face același lucru pentru statul de peste Ocean.

Deși, ”Marele licurici” de la Washington va fi pur și simplu sfidat de conducătorul unei țări mici, dar cu prestanță și orgoliu. Prăbușirea regimului comunist și execuția cuplului Ceaușescu va fi o consecință a curajului acestui conducător, dar și a serviciilor secrete sovietice, americane și israeliene.

Execuția lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu, după un simulacru de proces, într-o unitate militară și nu într-un tribunal, n-au rezolvat problemele multiple și complexe ale societății românești.

Acel ”vid de putere” , cum îl numea cel care avea să preia conducerea României, instituind un așa zis regim democratic.

În realitate, noul conducător, care nu a mai fost ales și reales ca Nicolae Ceaușescu, ci, s-a autoproclamat, nu va face decât să-și propună instaurarea unei ”democrații de

cumetrie", așa cum îi plăcea să se numească perioada post-decembristă.

Pe Ceaușescu l-au trădat în primul rând securiștii, care n-au mai răspuns la comenzile sale și la Directivele de Partid. Nici Armata nu-i va mai fi loială, mai ales după moartea generalului Milea, ministrul Apărării. Singurii care i-au rămas fideli au fost membrii familiei sale, arestați la rândul lor de reprezentanții noii orânduiri. Pe Nicolae Ceaușescu, istoria îl va judeca și sperăm ca aceasta să fie dreaptă.

Fig. 1 – Lui Ceaușescu îi plăceau vizitele pe câmpurile României

Fig. 2 – Nicolae Ceaușescu alături de

Charles de Gaulle, în mai 1968.

Fig. 3 – Alături de consoarta ce-l va duce

pe drumul fără de întoarcere.

Fig. 4 – dulce ca mierea e jilțul puterii comuniste.

Fig. 5 – cu Indira Ganhi, în timpul unei

vizite în India, în anul 1967.

Capitolul doi

Ion Iliescu

un comunist cu ”față umană”

Biografia neretușată a celui de-al doilea președinte al României, cu nume terminat în ***”escu”***, este destul de complexă, dar și contradictorie.

Într-un interviu acordat unei prestigioase publicații de după 1989, Ion Iliescu, căci despre el vom vorbi în acest capitol, afirma, că el poate fi rodul unor transhumanțe, mai ales că bunicul său dinspre tată, Vasili Ivanovici a venit din Rusia, de unde a fost stabilit până în 1895, când a fost expulzat de poliția țaristă (Ohrana), ca element periculos, cu idei subversive. S-a stabilit în Oltenița, apoi la Ulmeni, comună din apropierea orașului dunărean, schimbându-și numele în Vasile Penu. Rupând legăturile cu familia sa, Alexandru Iliescu și-a abandonat propriul fiu, născut la 3 martie 1930, căruia i-a pus numele de botez, Ion.

Bunicii paterni l-au crescut pe Ion Iliescu, în casa bătrânească de pe Ion Heliade Rădulescu, nr 8, din Oltenița.

Între timp, Ion Iliescu va mai avea încă trei frați: Crișan, Eugen și Mihai. Viașa aventuroasă a tatălui său, muncitor ceferist, dar și agitator în slujba Moscovei și a Kominternului, lăsat amprente însemnate asupra vieții celui care va fi al doilea președinte al României postbelice.

La vârsta de 17 ani, în 1947, va fi primit în Uniunea Asociațiilor de Elevi din România, chiar în comitetul de conducere.

Întâlnirea cu activitatea politică a avut loc în anul 1949, când a fost rpimit în Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist. În această calitate, tânărul Ion Iliescu, a participat la așezarea învățământului românesc pe linia dictată de Moscova.

Pentru zelul său revoluționar a fost trimis în capitla Uniunii Sovietice, unde a urmat cursurile Institutului Energetic, între 1950 – 1955.

Nu întâmplător, Ion Iliescu se va detașa față de ceilalți studenți, aflați la Moscova, ocupând funcții de conducere în cadrul Sovietului Unional al Studenților și aspiranților români din U.R.S.S.

Ion Iliescu a urcat în ierarhia de partid, dar nu ca un ***”escu”***, ci întocmai ca un tăvălug, care se rostogolește într –o societate aflată în plină schimbare.

Adevarata ascensiune a lui s-a produs în 1967, când a devenit prim-secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist. Această înaltă funcție o va deține până în anul 1971,când partidul îi încredințează altă sarcină, de data aceasta nu în organizația de tineret, ci, în Comitetul Central, devenind mebru supleant al forului comunist.

Întâlnirea cu ideologia Partidului Comunist Român, s-a produs în anul 1971, când îndeplinește funcția de secretar al Comitetului Județean Timiș, cu probleme ideologice.

Rotirea cadrelor în deceniul al optulea al secolului al-XX- lea, era o proiblemă importantă în cadrul Partidului Comunist Român.

Ion Iliescu este avansat, devenind prim secretar al Comitetului Județean Iași. Intrând în conflict cu Nicolae Ceaușescu, din 1979, începe să coboare pe scară ierarhică, nemaifiind în nomenclatură, devenind președintele Consiliului Național al Apelor. Va încerca, prin această funcție să se dedice studiilor sale hidrotehnice, efectuate la Moscova. Din păcate, politica va fi marea pasiune a lui Ion Iliescu, nu profesiunea pentru care se calificase.

Evenimentele din decembrie 1989 îl găsesc director al Editurii Tehnice. Cetățenii României își mai amintesc de ieșirile sale, la Balconul fostului Comitet Central al Partidului Comunist Roman. Întotdeauna era înconjurat de cei care-l susțineau și împărtășeau aceleași idei.

Limbajul discursurilor sale, denumit de liberali și țărăniști ”de lemn”, va fi în atenția posturilor de radio și televiziune și a jurnalelor , cu o anumită orientare politică.

Produs al școlii moscovite, Ion Iliescu a fost etichetat de adversarii săi, ca un ”criptocomunist”, ”reprezentant al eșalonului al doilea al nomenclaturii” , ”profitor al momentului”.

În momentul când a fost ales președinte al Frontului Salvării Naționale, a spus un neadevăr, deoarece nu s-au confirmat în realitate cuvintele sale: ”din acest moment va prima principiul competenței”. Cât de competenți au fost cei care au condus România, de după 1989, s-a văzut.

Ion Iliescu n-a fost un ***”escu”***, deoarece a fost coleg la Universitatea din Moscova cu Mihail Gorbaciov, care l-a și propus succesor al lui Nicolae Ceaușescu.

Să nu neglijăm contribuția președintelui Uniunii Sovietice la debarcarea ultimului lider comunist, Nicolae Ceaușescu.

Cele trei mari greșeli ale lui Ion Iliescu, în calitatea pe care o avea de conducător al României, vor cântări mult pe plan politic și social economic.

În primul rând decretul de amnistie generală, prin care va elibera din penitenciare mulți indivizi periculoși, unii dintre ei săvârșind acte de tâlhărie, spargeri și chiar crime în București și alte orașe ale României.

O altă greșeală de neiertat a regimului Iliescu a fost restituirea către populație a părților sociale, care va produce inflație galopantă și va lăsa întreprinderile fără resurse financiare. Aceste părți sociale puteau fi folosite pentru reutilarea întreprinderilor cu mașini –unelte competitive și folosirea de noi tehnologii.

A treia greșeală de mari proporții a fost aceea a privatizării prin lichidare , o absurditate și în același timp un paradox. Cum să privatizezi o unitate economică , lichidând –o? Ea trebuie reutilată, apoi privatizată, prin licitație publică. Ce investitor vine să cumpere o unitate falimentară?

De fiecare dată, atunci când vorbea despre persoana sa, Ion Iliescu făcea aluzie la cinstea de care dădea dovadă și la faptul că era un om sărac. Toată lumea știe că sărăcia nu-i o virtute, dar nici o fraudă. Sărăcia este generată de doi factori: comoditatea și lipsa de soluții pentru a ieși din această stare. Într-o carte, apărută în urmă cu câțiva ani, autorul ei, dr. Gheorghe Glodeanu, spunea despre Ion Iliescu următoarele:

”A fi cinstit, când ocupi o funcție de răspundere în stat, e la mintea oricărui neșcolarizat că nu-i suficient doar să vorbești despre cinste și să nu faci nimic pentru lichidarea necinstei. Cuvântul ”cinste” rostit de Ion Iliescu, a devenit un excitant al nervilor românilor cinstiți. Când, unde și cu ce prilej a rostit președintele numele unui singur excroc dovedit, condamnat legal?”

Sau, tot în cartea amintită , cu un titlu simbolic, ”Nici sărac și nici cinstit”, se mai afirmă: ”după ce a patronat distrugerea siderurgiei care se situa pe primele zece din lume, a industriei constructoare de mașini, a siguranței energetice a țării, după ce a instigat și a aplaudat distrugerea agriculturii, batjocorirea monedei naționale (...) iată ce crede zâmbărețul

că salvează și relansează economia: vinul!”

Cu alte cuvinte, după ce s-a lichidat totul, în concepția lui Ion Iliescu, fost președinte al României, timp de zece ani numai vinul și buna dispoziție pot salva România.

Nu știu câți români pot trai cu vin și bucurie bahică, în acest moment fără să aibă pe masă pâinea cea de toate zilele.

Exagerările și enormitățile spuse de cei din jurul primului președinte postdecembrist, au atins cote paroxistice. Chiar mascarada care s-a numit ”Procesul lui Nicolae și al Elenei Ceaușescu” și capetele de acuzare au fost minciuni sfruntate:

- Genocid * peste 60.000 de victime
- Subminarea puterii de stat prin organizareae de acțiuni armate împotriva poporului și a puterii de stat
- Subminarea economiei naționale
- Încercarea de a fugi din țară pe baza unor fonduri de peste 1 miliard dolari depuse în bănci străine

Niciunul dintre cele patru capete de acuzare nu s-au dovedit adevărate.

Cele 60.000 de victime au fost până la urmă 1.000 și nu din ordinul lui Ceaușescu au pierit acești tineri și adulți, ci, datorită erorilor și comenzilor celor din fruntea țării în acele zile fierbinți de decembrie.

Pentru a părea o revoluție, trebuiau să apară și victime. Ion Iliescu, ales prima dată președinte la 20 mai 1990, de Duminica Orbului, pur și simplu i-a legat pe români la ochi, care i-au acordat fostului membru al Comitetului Centralal P.C.R. mai mult de 80% din voturi. Imediat după alegeri au urmat acele incidente soldate cu morți, răniți și incendieri de instituții ale statului: Ministerul de Interne, Televiziunea Română Liberă, sedii de partide.

Totul a plecat de la organizarea de către membrii Alianței Civice a fenomenului ”Piața Universității”. Ion Iliescu, noul președinte al României i-a definit pe cei din Piața Universității ca fiind ”elemente lipsite de moralitate, golani”, ”elemente aflate sub influența drogurilor”, etc.

Ziua de 15 iunie 1990 a însemnat venirea minerilor, în frunte cu Miron Cozma și instaurarea ”ordinii de drept”, cum spunea Ion Iliescu, cu ajutorul bâtei. Mulți bucureșteni, în special tineri, au fost bătuți, alungați pe străzile Capitalei, de către mineri, au fost devastate sediile unor partide de opoziție.

Președintele i-a felicitat pe ortacii lui Miron Cozma, rostind o cuvântare memorabilă pentru cei din jurul său.

Venirea minerilor la București în iunie 1994 a însemnat rănirea unui număr de 746 de persoane, 18 dintre ei fiind împușcați. Au fost și decese, numărul lor fiind încă necunoscut astăzi. Iată, ce spunea Ion Iliescu atunci, aducându-le elogii minerilor și conducătorilor acestora:

”Dragi mineri, mă adresez dumneavoastră, de astă dată mulțumindu-vă petru răspunsul de solidaritate muncitorească pe care și de această dată l-ați dat la cheamrea noastră. Mulțumesc, de asemeni, tuturor celorlalte delegații din județe, care au venit, s-au adăugat acestei forțe solidare a muncitorimii române. Îi rugăm pe ceilalți să rămână aici, în piață. Delegația de mineri, în frunte cu domnul Cozma se va deplasa spre Piața Universității pe care vrea să o reocupați dumneavoastră”

Deși, fostul președinte al României neagă în permanență că i-ar fi chemat pe mineri la București, apoi le-a mulțumit pentru cele săvârșite, cuvântarea sa confirmă tocmai contrariul. De ce nu recunoaște domnul Iliescu acest lucru? Probabil, că educația sa stalinistă, l-a învățat să nu spună adevărul, ci să-l ascundă. Mulți adepți ai săi, îl consideră ”omul Providenței” , al ”stabilității României”, după un șir de convulsii sociale. Este un adevăr, față de ceilalți doi președinți, pe care i-a avut țara noastră până în momentul actual, Ion Iliescu este singurul politician de meserie!

Studiile sale moscovite au fost un fel de paravan al pregătirii sale ca politruc și om al sovieticilor. Să nu uităm, Ion Iliescu a avut un cult pentru Marea Țară de la Răsărit, ca absolvent al Institutului Energetic de la Moscova, a publicat un articol în ”Scânteia” intitulat ”Fericirea de a studia în Uniunea Sovietică”.

Deși a fost în preajma lui Nicolae Ceaușescu și a clanului său, apoi declarat indezirabil pentru conducerea de partid, Ion Iliescu năa gândit o clipă că ar putea să-l ierte pe Dictator. În zilele evenimentelor sângeroase din decembrie 1989, îl caracteriza pe Nicolae Ceaușescu ca ”om fără inimă, fără suflet, fără creier, fără rațiune”

Oare câți locuitori ai Olteniței, orașul său natal, îl consideră la fel și pe Iliescu?

Vizitele sale de lucru sau particulare în Oltenița se vor solda cu fluierături și sudalme. Chiar și în octombrie 2011, când și-a lansat o carte destul de voluminoasă, cu caracter autobiografic, dar și plină de evenimente politice, în municipiul dunărean n-au fost invitate decât persoane din staff-ul Partidului Social Democrat, prieteni din copilărie și jurnaliști acreditați, nu publicul cititor, dornic de carte.

Acestea, sunt metode caracteristice defunctului Partid Comunist, nomenclaturii, când nu aveau acces la evenimete

legate de viața unui demnitar, decât aceia care erau acreditați și cu dosar de cadre ”curat”.

În biografia lui Ion Iliescu sunt foarte multe enigme. Acestea sunt generate de tendința fostului președinte de a-și ascunde adevărata biografie a sa și a familiei sale. Persoanele din familie, care nu merită atenție din partea sa, fie sunt omise voit, fie din anumite motive, care nu depind de voința sa.

Despre orașul său natal, Ion Iliescu vorbește destul de rar, ffindcă nu-i face plăcere să-și amintească de o perioadă a copilăriei trăită în austeritate și multe privațiuni. Colegul său de școală primară, astăzi un bătrân de 84 de ani, o viață lucrând în cadrul Șantierului Naval din Oltenița, Ion Buciu, povestește cu multă emoție de învățătoarea sa, doamna Lola, care i-a pus condeiul în mână, atât lui, cât și fostului președinte al României.

Nici nu se putea, ca domnul Ion Buciu, să devină membru al altui partid, decât al aceluia pe care Ion Iliescu l-a condus, fiind și acum președinte de onoare.

Locuitorii municipiului Oltenița, nu-l văd cu ochi buni pe fostul conducător al României, datorită unor cuvinte, care au devenit incriminatorii pentru comcitadinul lor: ”Stimați cetățeni, să nu credeți că voi face din Oltenița al doilea Scornicești!”

S-a văzut, încă de la primele vizite făcute în localitatea natală, că Ion Iliescu nu are nici un interes să dezvolte orașul și zona limitrofă. În loc să declare Oltenița zonă defavorizată, pentru ca statul să aaloce sume în vederea dezvoltării localității, președintele vea aici, strângea mâna unor cunoscuți și cu același zâmbet șăgalnic, părăsea urbea.

Lucrările de la Canalul Dunăre –București, au fost sistate, în scurt timp utilajele fiind furate, dezmembrate și vândute de cei cu apucături rele, la fiare vechi.

Și în octombrie 2011, când și-a lansat ultima carte, a avut aprecieri negative la adresa Canalului Dunăre – București, considerând lucrarea neviabilă și lipsită de utilitate. Invoca faptul că acest canal nu poate fi navigabil, datorită puterii de sedimentare a râului Argeș.

Fostul președinte, nu este învinuit pentru faptul, că nu s-a implicat în problemele destul de mari ale Olteniței, unde lipsa locurilor de muncă este acută, orașul fiind din punct de vedere economic inexistent, ci, pentru crimele din timpul evenimentelor de acum 24 de ani, fiind principalul responsabil de carnagiu. Nici acum, după 24 de ani, nu se cunoaște adevărul despre evenimetele din decembrie 1989.

Probabil, că adevărul va fi cunoscut, ca în cazul asasinării președintelui J.F. Kennedy, după 99 de ani, când cei implicați nu mai sunt în viață.

De câte ori a fost intervievat, Ion Iliescu a susținut că evenimentele din 16-22 decembrie 1989 au constituit momentele revoluției române. Niciodată, fostul președinte al României, n-a definit altfel aceste evenimente, deși, puteau să se numească efectele unei lovituri de stat, cu infiltrare de agenți străini. Ion Iliescu acceptă numai forma de revoltă spontană, pe fondul unor nemulțumiri generale, datorită scăderii nivelului de trai.

În studioul 4 al Televiziunii Române Libere, va da numeroase comunicate, în special cu privire la teroriștii străini, plătiți de Nicolae Ceaușescu ca să-l apere în cazul unei revoluții, care trăgeau din toate pozițiile, ochind ținta cu precizie.

În spitalele bucureștene au fost aduși numeroși teroriști, răniți, alții au fost capturați și apoi interogați de noile organisme de ordine publică. După o săptămână, când evenimentele s-au liniștit, acești teroriști s-au volatilizat, au dispărut, vorba proverbului ”ca măgarul în ceață”.

De fapt, acești terorițti nu erau în realitate, decât persoane care au fugit, atunci când se trăgea, fie de teama de a nu fi împușcați, așa cum s-a întâmplat cu actorul Horia Căciulescu, doborât dintr-n glonț slobozit dintr-o armă aparținând unui așa zis apărător al revoluției române.

Ion Iliescu a fost, împreună cu emanații evenimentelor din decembrie 1989, creatorul unor diversiuni, pentru ca să

vadă poporul român, la Televiziunea Română Liberă, cum s-a desfăşurat revoluția.

Ea n-a fost ”de catifea”, așa cum s-a desfăşurat în Cehoslovacia, ci, sângeroasă. Quinta revoluționară, Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, generalul Victor Atanasie Stănculescu și Silviu Brucan au regizat totul, încât totul să fie credibil si poporul să-i considere eliberatorii României de sub dictatura ceaușistă.

În realitate, așa cum spune și scriitorul român, stabilit în Franța, Radu Portocală, în cartea sa ”Une mensougé comme une siècle[1]”, Ion Iliescu, sub masca modestiei, a zâmbetului său şăgalnic, ascunde o fire ascunsă, însetată de putere.

În momentul când unii jurnaliști l-au învinuit de fapte grave în perioada decembrie 1989 – septembrie 1991, președintele și-a pierdut cumpătul și a folosit expresii tari, ca: ”mă animalule!”, ”golani”, ”derbedei”, ”scursuri ale societății”.

În tradiția populară, se spune că ”și-a dat arama pe față”.

De fapt, un înțelept spune că: ” acela care-și ascude trecutul nu are nici prezent”. Este cazul lui Ion Iliescu care

1 O minciuna mare cât un secol

consideră că opinia publică trebuie să cunoască din biografia sa numai ce-i convine domniei sale. O altă trăsătură de caracter a domnului, până nu demult tovarăş, este aceea că nu-și recunoaște niciodată greșelile. Tot ceea ce a făcut în cariera de om politic, de conducător al României a fost perfect, după părerea sa.

În cartea sa autobiografică ”Fragmente de viață și de istorie trăită”, Ion Iliescu recunoaște că, autobiografia sa ”nu estetocmai obișnuită”. De fapt, ce putea fi obișnuit într-o familie de cominterniști, când bunicul trăise mai bine de 20 de ani în Rusia, tatăl îmbrățișase ideile socialiste, pe când ceilalți membri ai familiei Penu erau liberali?

Ion Iliescu afirmă în aceeași carte autobiografică și faptul că Alexandru, tatăl său, fusese exclus din partid de oameni luI Gheorghe Gheorghiu Dej, pentru faptul că la Congresul al –V-lea al Partidului Comunist din România, desfășurat în decembrie 1931, aproape de Moscova, a avut curajul să critice conducerea pentru neacordarea unei atenții sporite cererilor muncitorești.

Cred, că fostul președinte exagerează, la Moscova, nimeni n-avea dreptul să critice poziția forurilor conducătoare, mai ales un obscur membru, cum era Alexandru Iliescu, fără să cunoască temnița stalinistă.

Iar, implicarea celei de-a doua sau a treia soție a acestuia în problemele politice ale Partidului Comunist din

România, este o altă exagerare a lui Ion Iliescu. Dacă tatăl său, a fost stigmatizat de Gheorghe Gheorghiu Dej și de cei din jurul acestuia, cum se explică faptul că în perioada 1950 – 1960, când ”porțile Occidentului” erau închise pentru români, pot spune chiar ferecate, Ion iliescu putea să călătorească în voie, pentru a găsi modele de organizare a mișcării socialiste de tineret și studențești. Acest lucru îl afirmă chiar fostul președinte în cartea amintită.

O altă problemă, considerată controversată, din biografia lui Ion Iliescu, ar fi sancționarea sa de către Nicolae Ceaușescu, după 1974, învinuit de ”deviaționism intelectualist”.

Nu cred, că acesta este adevărul referitor la așa numita ”reeducare” cum o numește fostul președinte al României. Nu cumva, Nicolae Ceaușescu a umblat mai bine la fișa de cadre a lui Ion Iliescu și s-a convins de originea sa politică? Progresul carierei sale politice spune mult, de la membru al Comitetului Central al P.C.R., ministru cu problemele tineretului, la prim secretar al Comitetelor județene Timiș și Iași, până la funcția de director al Editurii Tehnica.

Această curbă descendentă a activității sale politice , nu-l va demobiliza pe omul ahtiat de putere, care va apărea ca un meteor în ziua de 22 decembrie 1989 în Studioul 4 al Televiziunii Române Libere, anunțând fuga Dictatorului.

Întotdeauna, în studiourile Televiziunii naționale, Ion Iliescu va avea în stânga sa, pe tânărul cu pulover colorat, Petre Roman, viitorul prim ministru al României, fiu de colonel de securitate și luptător în brigăzile comuniste din Spania.

În anii ´80, circula un banc foarte bun, referitor la trei personalități comuniste. Lenin era numit ”balșoi titan”, Stalin era ”balșoi tiran”, iar Ceaușescu ”balșoi turist”. Ion Iliescu, actualizând acest banc, se încadrează în a treia grupă, ca și Nicolae Ceaușescu, a marilor turiști. În cei zece ani de mandat prezidențial, a călătorit aproape pe tot mapamondul.

În cartea sa autobiografică, Ion Iliescu expune zeci de fotografii color, înfățisându-l fie în cadrul unor vizite oficiale, fie private, în India, Mareea Britanie, SUA, Turcia, Indonezia, Franțs, Armenia, țări din America Latină, Japonia. Aceste călătorii au costat mult bugetul României, fiind și așa destul de fragil. Ca și Nicolae Ceaușescu și acest ”tătuc” al așa zisei revoluțăă române din 1989 a fost un mare turist, un amator de escapade pe continetele Globului.

După fiecare vizită, președintele Ion Iliescu acorda în cadrul unor conferințe de presă, ținute la Palatul Cotroceni, interviuri cu zâmbetul acela tineresc, încântat de rezultatul convorbirilor avute cu diferite oficialități din țările care l-au primit. Multe asemenea vizite au fost mai mult private, decât oficiale, fiindcă rezultatul lor nu s-a finalizat în fapte concrete. Având un cult pentru Uniunea Sovietică, țara unde

și-a efectuat studiile universitare, Ion Iliescu săa grăbit să încheie un tratat de prietenie cu acest stat, tocmai atunci, când nu se impunea acest lucru, adică la circa doi ani de la evenimentele din decembrie 1989.

Excluderea din Comitetul Central al P.C.R. a fost ca o lovitură puternică, mai ales că principala activitate a sa, nu era Hidrotehnica, pentru care studiase la Moscova, ci, aceea de activist. Nu dorea să lucreze nici la Ministerul Culturii, nici în altă ramură guvermantală, ci în Comitetul Central. Trimiterea lui Ion Iliescu la așa numita ”şcoală a vieții”, după 15 iulie 1971, a fost ca un vis rău pentru tânărul ambițios, care împlinise 41 de ani. Orgolios din fire, niciodată n-a recunoscut că Nicolae Ceaușescu l-a scos din funcția de secretar al Comitetului Central al P.C.R., explicând că a rugat Comitetul Executiv să fie scos din această funcție.

Același lucru, pe care un salariat dat afară din serviciu, spune că și-a dat demisia, preferând să lucreze în alt domeniu. Abil, întotdeauna știind să apară atunci când este momentul potrivit, Ion Iliescu a devenit ceea ce și-a dorit și Ceaușescu, conducător al statului.

La peste 23 de ani de la acele evenimente sângeroase din decembrie 1989, Ion Iliescu a devenit așa cum îi spun adversarii săi, ”o bunicuță”cu mult șarm în legănatul copiilor mici, neînțărcați încă de la sânul mamei lor, care e numește România postdecembristă.

A fost Ion Iliescu un personaj benefic pentru România, care s-a eliberat din chingile dictaturii ceaușiste, ori un gropar al noului regim, pe care altfel l-au visat tinerii care au stropit cu sângele lor străzile Bucureștiului și ale altor orașe.

Parcă și acum, după aproape 24 de ani, de mai aud versurile cântecului interpretat de regretatul Valeriu Sterian:

”Vino Doamne, vino Doamne,

Să vezi ce-a mai rămas din oamneni”

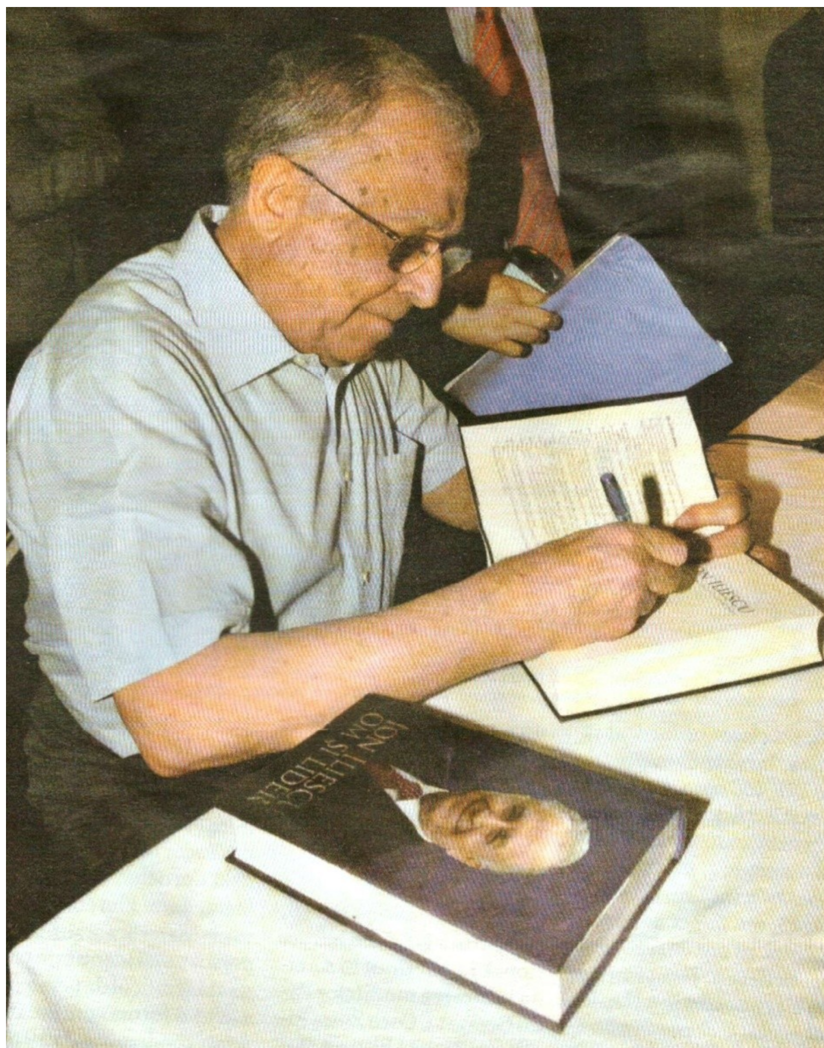

Fig. 6 – Ion Iliescu, lansându-și cărțile

în orașul natal – Oltenița – iulie 2013

Anexă – Ion Iliescu

Învățătoarea celiui de-al doilea președinte al României a fost doamna Lola, care era încadrată cu normă întreagă la Școala Nr. 1 Oltenița. Era o femeie voinică și mamă a lui Roni Ene, care va deveni asistent medical. Colegii săi din clasa I au fost: Puiu Vacică; Oprea Lazăr; Fl. Ionescu; Crețu Vasile; Ion Buciu; Trufilă Gheorghe; Duță Gheorghe; Bănățeanu; Dorobanțu; Troacă V.; Spirache; Georgescu Șt; Brezăloi; Mehmet; Pascale; Budică P; Bicescu; Marcu; Preda; Pestrițu; Birghilă; Dragoman; Manciu; Mihăiluș; Efta L; Stoian; Pârlăteanu.

Fig. 7 – Doamna Lola, cu clasa pe care o conduce, în 1937. Ion Iliescu, în stânga învățătoarei.

Fig. 8 – Părinții lui Ion Iliescu, Alexandru și Maria.

Numai că nu este mama naturală. Ci, cea vitregă.

Fig. 9 – Alături de Victor Opaschi, Dan Șova și George Iacob, prefectul de Călărași, precum și primarul Olteniței, Petre Țone.

Fig.10 – La spitalul din Oltenița,

vorbind cu bolnavii.

Fig. 11 – Cu bărcuța pe Dunăre, fără Nina.

Capitolul trei

Emil Constantinescu

cel învins de Securitate

Al treilea președinte al României, cu nume terminat tot în ***”escu”*** , s-a născut la 19 noiembrie 1939, la Tighina, în Republica Moldova, pe atunci teritoriu românesc.

Tatăl său a făcut studii de agronomie, devenind inginer. Era originar din sudul țării. Fiul său, Emil, a absolvit liceul la Pitești, în anul 1956.

Pasionat de litera legii, se va înscrie la Facultatea de Drept din București. În anul 1960 a obținut licența, devenind apoi judecător stagiar în cadrul unui tribunal de provincie. Pasionat și de roci, dar și de munte, Emil Constantinescu se va înscrie la Facultatea de Geologie Geografie, din cadrul Universității București, pe care o absolvă în anul 1966.

Cât de repede va aprcurge treptele învățământului universitar, o vor spune avansările de după 1989. Evenimetele dramatice de acum 24 de ani îl găsesc lector universitar la Facultatea de Geologie – Geografie din București. În numai câțiva ani, ceea ce nu reușise în circa douăzeci și trei, va mai urca încă două trepte universitare, cea de conferențiar și apoi cea de profesor. Catedra de mineralogie a fost cea care l-a consacrat cadru universitar.

Între 1990 și 1996 a fost prorector și apoi rector al Universității București. Această funcție administrativă

supremă în cadrul universității bucureștene, îl va propulsa în viața politică.

Încă de la începutul regimului politic instaurat după 22 decembrie 1989, Emil Constantinescu va adera la Alianța Civică. Va fi unul dintre membrii fondatori ai acestei Alianțe Civice.

O personalitate apropiată viitorului președinte al României, a fost Corneliu Coposu, liderul Partidului National Țărănesc Creștin Democrat. Încetarea din viață a lui Corneliu Coposu, îl va propulsa pe Emil Constantinescu în funcția de președinte al Convenției Democrate, o alinață a mai multor partide de dreapta, având ca nucleu P.N.Ț.C.D. un rpim eșec în cariera politică a fost pierderea alegerilor pentru funcția de președinte al României, în anul 1992, în al doilea tur de scrutin.

Adversarul său, Ion Iliescu, va fi învins patru ani mai târziu, în 1996.

Perioada celor patru ani de mandat prezidențial (1996 – 2000) va fi destul de grea pentru Emil Constantinescu, în timpul acesta schimbându-se trei prim-miniștri, fiecare venind cu echipa sa. Curios, un singur membru al Cabinetului condus de Victor Ciorbea, Traian Băsescu, ministrul transporturilor, se va menține și în celelalte două, al lui Radu Vasile și Mugur Isărescu. De ce, oare? Trageți și dumneavoastră , stimați cititori, concluziile necesare!

Mandatul de patru ani al lui Emil Constantinescu, s-a caracterizat prin instabilitate guvernamentală, ratarea aderării României la N.A.T.O., după summit-ul de la Lisabona și haosul produs de mineriada din 1999, poate cea mai violentă dintre toate. Consilierii lui Emil Constantinescu, pe care i-a adus la Cotroceni, au fost persoane fidele președintelui. Doamna Zoe Petre, profesor universitar a fost desemnată consilier pe probleme de politică internă și externă, Dorin Marian la Apărarea Națională și ordine publică.

Cel care va fi favoritul președintelui Emil Constantinescu, considerat un confident al acestuia, a fost Cătălin Harnagea, care se ocupa de protocol și probleme financiare.

În cartea sa, ”Adevărul despre România”, apărută în anul 2004 la Editura Universalia, fostul președinte al României dă o serie de detalii despre evenimentele di decembrie 1989, învinuindu-l pe Ion Iliescu de crimele comise atunci, explică modul de desfășurare a mineriadelor și marile decalaje apărute în economie după prăbușirea comunismului.

Emil Constantinescu, având înfățișarea primului domn al Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza, a căutat să demonstreze în cei patru ani de mandat prezidențialcă ar fi putut să și înfăptuiască ceea ce a realizat marele conducător al statului național român. Din păcate, mandatul său, nu s-a

dovedit chiar benefic pentru România, mai ales că trecutul său comunist îl apropie de Ion Iliescu, într-o oarecare măsură.

Într-o convorbire , pe care am avut-o cu un prieten de-al meu din tinerețe, Niță Mihai, de profesie geolog, mi s-au adus la cunoștință unele lucruri legate de activitatea studențească a lui Emil Constantinescu.

Prietenul meu, îmi relata că fostul președinte al României nu era un student strălucit, n-a prestat o activitate prea intensă pe tărâm științific. Aceste relatări confirmă faptul că Emil Constantinescu n-a publicat cărți de specialitatepână în decembrie 1989, ci, numai câteva articole în reviste de profil, deși era lector universitar.

Întotdeauna, când era opozantul lui Ion Iliescu, îl acuza pe acesta de practici comuniste, dar n-a recunoscut că el însuși a fost secretar al organizației de partid din Facultatea de Geologie – Geografie. Același proverb românesc, vechi de când este lumea, ”vezi paiul din ochiul altuia, dar nu bârna din ochiul tău” se potrivește de minune în acest caz.

În cartea sa, pe care am menționat-o anterior, acesta arată la paginile 23 – 29, că distrugerea flotei maritime civile este opera mafiei care opera în acest domeniu. Printre cei care au fost implicați în această afacere și în același timp condamnați, se numără Călin Marinescu, fost director general al C.N.M. Romline, Andrei Caraiani, Constantin Lucaciu, Viorel Stănilă, având funcțiile de directori în C.N.M.

Petromin S.A., Alexandru Dima, Ion Anghelescu, care a fost director general în Compania Română de Pescuit Oceanic.

După cum vedeți, Traian Băsecu, ministru al Transporturilor în acea perioadă, iese basma curată, deși are un dosar de amploare în problema vânzării și falimentării flotei românești.

De ce tace Emil Constantinescu în cartea sa ”Adevărul despre România” și nu rostește deloc numele lui Traian Băsescu? Fiindcă era ministru în perioada mandatului său prezidențial și nu vroia să compromită cabinetul aprobat de Parlament și validat de Palatul Cotroceni, ori implicarea sa în această afacere.

Emil Constantinescu admite faptul că în România s-au creat multiple structuri mafiote sub președenția lui Ion Iliescu, dar nu spune nimic despre ceea ce a făcut pentru a stopa această racilă economico – socială. Spre deosebire de Ion Iliescu, cel care a dorit să realizeze în România un socialism cu față umană, Emil Constantinescu a făcut un nrechizitoriu al acestui regim politic, deși l-a slujit într-un procent mai mic decât predecesorul său la președenție.

Emil Constantinescu a fost un președinte controversat al României, un adevărat cameleon, care și-a schimbat culoarea politică în momentul aderării la Alianța Civică.

Alături de Andrei Pleşu, filosof fără doctrină, ce se consideră un Socrate al timpului prezent, Ana Balandiana, poeta dizidentă, pentru ”splendida” poezie cu Motanul Arpagic, Mircea Dinescu, cel care-l tachina pe Ion Iliescu în Consiliul Permanent al Unității Naționale, acest așa zis ”Alexandru Ioan Cuza” al României contemporane a făcut un tandem al adepților Alianței Civice.

Dezvăluirile pe care le făcea Emil Constantinescu, poate cel mai puțin implicat în afaceri și corupție, din toți președinții României, vin să arate cât de mare a fost setea eșalonului al doilea al Comitetului Politic Executiv al P.C.R. de înavuțire, de idei megalomanice.

Victor Athanasie Stănculescu, în viziunea lui Emil Constantinescu a fost implicat în probleme de export și import de armament încă din anii ´80.

Și cel care avea pseudonimul de Felix, omul de afaceri și profesorul universitar Dan Voiculescu este trecut prin ”furcile candine” ale trecutului său securisto-comunist. A lucrat la firma ”Crescent” din Cipru până la evenimentele dramatice din decembrie 1989.

După părerea lui Emil Constantinescu, întregul sistem economic li politic de după 1989 a fost structurat pe criterii mafiote. În primul plan, în galeria îmbogățiților postdecembriști îi plasează pe securiștii reactivați, sub forma oamenilor de afaceri, care au avut bani mulți, cu care au

cumpărat la prețuri de nimic unități economice, produse agricole și animale, devenind investitori prosperi.

În planul al doilea, îi situează pe cei care au distrus, fără nicio reacție din partea noilor organe ale statului, așa – zis de drept, obiective realizate în perioada comunistă, vânzând subansambluri și chiar piese metalice, îmbogățindu-se peste noapte. Sunt așa numiții ”milionari de carton”, gen vânzătorii de fier vechi, fontă, aluminiu, scoțând aceste metale chiar și din pământ, distrugând sisteme de irigații, cabluri metalice și alte construcții realizate în ăperioada comunistă.

Emil Constantinescu a fost un critic acerb al regimului Iliescu, considerând perioada anterioară mandatului său, 1990-1996 a ”stagnării și jafului”.

Radiografiind cele trei guverne social democrate: Roman , Stolojan și Văcăroiu, fostul președinte arată etapele distrugerii economiei românești, începând cu cele două pariuri pierdute de Petre Roman, cu agricultura și cu industria și terminând cu marea greșeală a guvernului Văcăroiu, de a introduce TVA pe care elvețienii studiat-o și au lăsat-o în fază latentă aproape 20 de ani.

În perioada mandatului său, Emil Constantinescu, a avut altercații atât cu Corneliu Vadim Tudor, președintele P.R.M., cât și cu Ion Iliescu, aflat în opoziție și îndeplinind funcția de senator. Replicile din finala prezidențială a anului

1996, dintre Emil Constantinescu și Ion Iliescu sunt cât se poate de dure. Ion Iliescu îi imputa că este manipulat de forțe antiromânești, în timp ce contracandidatul său îl făcea pe mai vârsticul său adversar politic – mincinos, lipsit de sentimentul onoarei și al realității.

Confruntarea televizată a făcut multă vâlvă în sânul electoratului român. S-a dorit o schimbare politică și s-a realizat, Emil Constantinescu devenind președinte al României. În cei patru ani de mandat a încercat să devină popular, mai ales prin delicatețea exprimării, cu glasul blajin de tenor, în comparație cu cel dur, baritonal al rivalului său, Ion Iliescu. Președintele Emil Constantinescu îl caracterizează pe Adrian Năstase, de altfel un politiciamn cult, elevat, ca pe un om vulgar, folosind expresii care nu sunt concorde cu formația sa intelectuală, de felul:

”blatiștii vor fi dați jos din trenuri cu o gară înainte și puși să facă jogging” ,

”va trebui să inventăm un detector de maghiari”

”Băsescu are dificultăți în a număra până la zece”

”Ziariștii procedează cum se scarpină maimuța”

Totuși, eu nu găsesc aceste expresii vulgare, mai degrabă ironii fine și cu mult tâlc.

Un lucru lăudabil, în mandatul lui Emil Constantinescu a fost organizarea unei conferințe de presă, după șase luni de la instalarea ca președinte al României, în care a încercat să arate, ce a înfăptuit și ce mai are de realizat, până la sfârșitul activității de conducător al statului.

Am participat la această conferință de presă de la Palatul Cotroceni și am rămas cu o impresie bună, considerându-l pe Emil Constantinescu un om serios și chiar sincer.

Este adevărat, perioada 1996 – 2000 a fost tensionată, plină de evenimente, care amenințau fragila democrație românească.

În perioada primei condamnări a lui Miron Cozma, liderul minerilor din Valea Jiului, președintele Constantinescu i-a primit la Palatul Cotroceni pe Dana, soția celui întemnițat și pe fratele acestuia, care ceruseră audiență și în același timp clemență din paretea conducătorului României.

După această întrevedere, situația deținutului Miron Cozma s-a îmbunătățit, schimbându-i-se încadrarea juridică, de la ”subminarea puterii de stat” la ”tulburarea liniștii publice”. După puțin timp, liderul minerilor va fi eliberat condiționat.

În timpul mandatului său, Emil Constantinescu a căutat să întreţină relaţii şi cu partenerii externi, având o altă optică politică, faţă de Ion Iliescu.

În primul rând, vizitele în străinătate, fie cu caracte r oficial, fie privat, au fost puţine, în comparaţie cu ale predecesorilor săi, Nicolae Ceauşescu şi Ion Iliescu.

Două priorităţi a avut în politica externă, relaţiile cu SUA, statul care putea acorda sprijin substanţial României şi cu Israelul. Preşedintele Emil Constantinescu a avut în vedere şi dezvoltarea relaţiilor cu statele din Asia, în special cu China, Japonia şi India.

Mandatul acestui preşedinte, învins de Securitate, cum spune însuşi domnia sa, reprezintă o perioadă destul de confuză şi cu mari probleme, în special de imagine a ţării.

Eşecul în privinţa aderării României la N.A.T.O., în primul val de integrare, din 1999, alăturarea României la Embargoul fixat de Organizaţia Naţiunilor împotriva Serbiei şi Muntenegrului, la propunerea SUA, au scăzut popularitatea preşedintelui Emil Constantinescu. Retragerea sa de pe arena politică a inspirat pe mulţi creatori de literatură, care au alcătuit eseuri, epigrame, satire la adresa domnului Emil Constantinescu. Şi eu am avut în vedere aşa ceva. Legându-mă de statura sa, de asemănarea Cu Alexandru Ioan Cuza şi la cele două profesii de bază, aceea de juris şi geolog. Două epigrame sunt mai semnificative:

= 1 =

Fostul președinte-al țării
Patru ani și-a găsit scuza
Că seamănă în largul zării
Cu Alexandru Ioan Cuza.

= 2=

Geolog fără valențe,
Avocat fără clienți
Politruc cu vechi carențe
Președinte peste absenți

Lăsând gluma la o parte, totuși, Emil Constantinescu reprezintă un președinte al acelor ani tulburi.

Fig. 12 – Zoe Petre, consilier prezidențial.

Fig. 13 – Mugur Ciuvică, consilier prezidențial.

Fig. 14 – Cătălin Harnagea, principalul
om al lui Emil Constantinescu

Fig. 15 – împreună cu Teoctist

(fostul Patriarh al României)

și Papa Ioan Paul al –II – lea.

Capitolul patru

Traian Băsescu

președintele jucător

Se spune, despre marinari, că au câte o iubită în fiecare port, unde debarcă pentru o perioadă scurtă, sau mai lungă.

Unii își petrec timpul, când sunt pe uscat, fie în cârciumi, consumând rom sau absint, alții făcând turul orașului port, în căutare de muze. Există și o a treia categorie, în care l-aș încadra pe actualul președinte al României, Traian Băsescu. Este vorba de marinarii care fac bișniță, dar ma trag și câte o dușcă, pentru împrospătarea memoriei finaciare.

Vaporean de profesie, Traian Băsescu, s-a născut în anul 1951, în orășelul Basarabi (azi Murfatlar), din județul Constanța. Având tradiție militară în familie, tatăl său, Dumitru Băsescu, fiind locotenent în Regimentul 18 Tancuri din Basarabi, și actualul președinte va urma aceeași carieră.

Nu știm, de ce actualul conducător al României, nu vorbește despre tatăl său, parcă nici nu ar fi avut un părinte.

În schimb, despre mama sa vorbea foarte mult, i-a purtat respect nemărginit și chiar i-a dedicat poezii. Dispariția mamei sale i-a produs o mare suferință, în momnetul decesului, președintele fiind cu ochii în lacrimi.

În capitolul dedicat ultimului președinte cu numele terminat în ***”escu”*** nu mă voi ocupa de o biografie amănunțită a acestuia, ci, de activitatea sa de om de stat, ofițer de marină comercială, ministru al transporturilorși primar general al Capitalei.

Iată, un singur om a a putut să ocupe funcții diferite, de la cea de căpitan de cursă lungă, unde echipajul navei era la cheremul său în permanență și până la aceea de președinte al României, unde marea navă era țara și populația ei.

Dacă am face un profil moral al celui din fruntea României, am trage următoarele concluzii:

- Are multă ipocrizie
- Întotdeauna pus pe învrăjbire între oameni
- Dușmănos
- șiret, mai ales când este vorba de a-și atinge scopurile sale.

În anul 1976, Traian Băsescu a absolvit Institutul de Marină din Constanța. Ca tânăr ofițer în marina comercială, s-a afirmat, așa cum reiese dintr-un articol, publicat în revista ”Flacăra”, numărul din decembrie 1982, printr-o faptă de adevărat eroism.

Despre acest lucru, relatează cu lux de amănunte Marius Oprea, în cartea sa intitulată ”Adevărata față a lui Traian Băsescu”.

În perioada cât Traian Băsescu a fost comandant de navă, el a schimbat mai multe ambarcațiuni, până când a

ajuns șef de companie comercială la Anvers. Isprăvile matelotului, care va urca ierarhic până la demnitatea de conducător al României sunt multe și demne de relatat.

În calitate de comandant de navă, Traian Băsescu a fost întotdeauna cochet. Era îmbrăcat impecabil, uniformele militare venindu-i ca turnate, deși corpul său nu era tocmai potrivit pentru un statut de Don Juan. Ceea ce a frapat la acest personaj, a fost aerul de ”șmecher de cartier”, care este un mestec de mâdrie, trufie și spirit de superioritate. În realitate, Traian Băsescu, era un om încătușat în propriile sale comportări, un prizonier al tristelor erori din perioada adolescenței și tinereței.

În cursele lungi, pe mările și oceanele globului, a căutat să exploateze la maximul tot ceea ce a putut să-i aducă avantaje materiale. A făcut comerț cu blugi, țigări fine, cafea de bună calitate și chiar produse exotice, care-i vor aduce venituri substanțiale.

Într-o declarație a sa, făcută la un post de televiziune, relata aceste lucruri într-un moment de sinceritate, aformând că era mai bogat decât Elena Ceaușescu în acel moment.

Intrarea lui Traian Băsescu în politica românească s-a făcut printr-un concurs de împrejurări. În momentul când

minerii au intrat prima dată în București, după 13 iunie 1990, actualul președinte al României nu era deținător al unei înalte funcții politice. Nu se știa în acel moment cine este Traian Băsescu, sau ce hram poartă.

Cel care l-a propulsat în funcția de ministru al Transporturilor, post vacant, a fost Anton Vătășescu, vice-prim-ministru, care a fost uimit de curajul fostului căpitan de navă. Imediat după instalarea în funcția de ministru al transporturilor, Traian Băsescu a rezolvat o problemă spinoasă în cadrul C.F.R. –ului, unde o grevă destul de puternică, era pe cale să paralizeze acest sector ministerial. În acel an, 1991, când a intrat în cabinetul condus de Petre Roman, a solicitat o locuință pentru cinci persoane, adicp cele două fiice, soția si tatăl său, Dumitru Băsescu, care trăia în acel moment.

De ce a lăsat-o Traian Băsescu pe mama sa la Basarabi, nu se poate preciza. Probabil, să se ocupe de o afacere în domeniul alimentar. Doamna Băsescu, mama președintelui deținea o mică unitate comercială de distribuit înghețată.

Cu locuința asigurată, familia pusă la adăpostul zilei de mâine, a putut să-și exercite funcția de ministru al transporturilor cu mult zel. Nu i-a împieducat pe mineră să vină în București, pentru a protesta, și a-l da jos pe primul ministru Petre Roman, în septembrie 1991.

De fapt, lupta pentru putere, a început în momentul când Traian Băsescu a devenit ministru al transporturilor. În același timp va începe și ascensiunea sa în Partidul Democrat.

Petre Roman, pierzând președenția Consiliului de Miniștri, va trebui să se mulțumească numai cu șefia Partidului Democrat.

Traian Băsescu va urmări pas cu pas scăderile de popularitate ale lui Petre Roman, schimbarea raportului de forțe, în cadrul Consiliului Director al partidului.

Făcându-și noi prieteni,săpându-i pe aceia care i se împotriveau, acest om avid de putere, dar cu un caracter mârșav, a deschis punți către orizonturi mai mari în viața sa politică.

Aleea Modrogan îi va deveni a doua casă, acolo îl va saluta marinărește pe dulăul Vasile, câinele de pază al sediului Partid Democrat.

Participând la o conferință de presă, la sediul Partidului Democrat, Traian Băsescu fiind cel intervievat de jurnaliști, am putut să constat acel râs mânzesc al viitorului președinte al României, limbajul caracteristic unui șmecher de mahala. Știam că marinarii au ciudățeniile lor, mai ales când ajung într-o funcție înaltă, dar nici în felul acesta, fiindcă la Traian Băsescu s-au adunat toate acestea la un

singur om. Ascensiunile lui sunt considerabile. După ce și-a eliminat principalul adversar politic, eliminându-l din funcția de președinte al Partidului Democrat, Traian Băsescu a exercitat un adevărat embargou asupra membrilor acestuia. Nimeni nu mișcă în front, ”matelotul șef”, dând comenzi, trăgând sfori și eliminându-i pe cei care i se impotriveau.

Don Pedro, solicitat la Toulouse, fiu de colonel de securitate și vorbitor al mai multor limbi străine, a devenit ”copilul de minge” al lui Traian Băsescu.

Și după Petre Roman au căzut alți fruntași ai Partidului Democrat în plasa acestui matroz, cu multă experință în arta aranjamentelor de culise. Ciolanul puterii a devenit din ce în ce mai dulce pentru Traian Băsescu și spectrul măririi tot mai aproape.

Primăria Capitalei îl va ispiti, prin avantaje materiale, ce i se pregăteau. Și, într-adevăr, ispita era destul de mare, mai ales că în București erau ”multe vaci” de muls.

Prietenii primarului Traian Băsescu erau Adriean Videanu, Cășuneanu – regele asfaltului, Elena Udrea și Dorin Cocoș, dar și alți profitori ai societății românești de după 1989.

De la început, acest individ a spus că este un jucător, lui nu-i plac oamenii cuminți, care stau în banca lor și-și așteaptă pensia.

Și în funcția de primar general al Capitalei, Traian Băsescu a intrat în conflict cu consilierii, cu edilii și chiar cu unii cetățeni, nemulțumiți de hotărârile luate de acesta. De fapt, el n-a stat cu mâinile în sân, înzecindu-și averea și culegând tot mai multe roade. Afacerile Imobiliare l-au făcut pe Traian Băsescu, dintr-un simplu deținător de apartament în Constanța, unde stătea înghesuită familia sa, în posesor al unor vile (Lac 3, Snagov, Aviatorilor), apoi s-a învârtit și de o locuință somptuoasă pentru fiica dea mare, Ioana, care a costat 1.000.000 Euro, pe care n-a achita-o nici în prezent.

De fapt, domnul președinte, încă în funcție, are multe polițe de achitat, atât bănești, cât și morale.

Într-un articol din ”Jurnalul Național”, Radu Toma, îl compara pe Traian Băsescu cu George W. Bush, pentru că atât unul, cât și celălalt erau după cinci-șase ani de mandat, cei mai nepopulari președinți.

Primul a lovit în ”stomacul” și așa ulcerat al poporului român, al doilea a risipit bugetul american pentru declanșarea războiului din Irak și capturarea lui Saddam Hussein, precum și pentru vânătoarea de teroriști.

În timp ce Traian Băsescu vede numai lovituri de stat, pregătite de adversarii săi politici, omologul său american vizează numai teroriștii, care vin intocmai ca vampirii să sugă sângele concetățenilor săi. George W. Bush, se scuza în fața poporului american, văguit de măsurile de austeritate, că,

”este un președinte în vreme de război”, în timp ce Traian Băsescu spune că măsurile dure luate de guvernele Boc au avut menirea să redreseze economic România. Atât cuvintele lui George W. Bush cât și ale lui Traian Băsescu sunt niște minciuni mass-media, praf în ochi opiniei publice.

Traian Băsescu se consideră un președinte jucător, în realitate el face rău poporului, învrăjbește clasa politică, inventează noi dosare penale, pe care le pregătește organelor Parchetului.

Dacă judecătorii mai au cât de cât imovabilitate, procurorii sunt obedienți față de președinte într-o proporție foarte mare.

Prinderea lui Omar Hayssam și aducerea în țară, cu un avion militar, a fost un prilej de critică vehementăa autorităților implicate, din partea lui Traian Băsescu. Președintele, a afirmat că aducerea în țară a lui Hayssam, din Siria, ori alt stat arab, este o acțiune ilegală. La ce se referea președintele României când afirma că acțiunea a fost ilegală...la persoanele implicate, la instituțiile pe care le reprezintă sau la altceva?

Domnul Traian Băsescu nu dă nicio explicație, care s-ar fi cerut, pentru elucidarea acestei afirmații. Ca și președintele american George W. Bush, fiul unui fost director al C.I.A., apoi șef al statului american, Traian Băsescu

fabrică dosare ale unor oameni politici, rivali ai săi, pentru a-i elimina din eventuala concurență.

Să nu uităm, avertismentul - devenit slogan – pe care l-a dat lui Adrian Năstase, în 2004, după ce liderul P.S.D. era câștigător al alegerilor prezidențiale, dar, ”Marele Licurici” de la Washington a răsturnat de dimineață rezultatul:

”Adriane, nici nu știi, cât de mic, de-acum vei fi!”

Și, după opt ani, Traian Băsescu s-a răzbunat pe contracandidatul său, pregătindu-i ”Dosarul calității” și reușind prin intermediul procurorilor și al judecătorilor, după șapte ani, să-l condamne pe Adrian Năstase la doi ani uc executare.

Într-adevăr, Adrian Năstase a devenit un om mic, pierzându-și toate prerogativele politice, dar, învățând multe, mai ales cum să se ferească de cei vicleni, ca actualul președinte. Sunt sigur, că Adrian Năstase nu va uita această umilință, la care a fost supus și se va revanșa cât de curând.

Cred, că nu se va sfârși mandatul său, Traian Băsescu având probleme penale, atât în ”Dosarul Flota”, cât și în altele. Așa cum lui Adrian Năstase i s-au redeschis dosare din 2005, de ce nu i s-ar face acest lucru și actualului președinte.

Așa cum George W. Bush a schimbat procurori și membri ai Curții Constituționale și Traian Băsescu de la

începutul mandatului său a confirmat în funcție 4.600 de magistrați.

”Dosariada națională”, cum a fost denumită de jurnaliști, a funcționat de minune în cei aproape nouă ani de mandat prezidențial. Ca și George W. Bush, Traian Băsescu sa folosit de trecutul său comunist, fie ca informator al defunctei , dar și actualei securități, pentru a-și atinge scopurile sale, în special, pentur înlăturarea adversarilor, dar și clasarea unor dosare, care-l incriminau.

Nu mă voi referi la membrii familiei președintelui, fiindcă nu necesită prea multe comentarii.

Singura din familie, care a căutat să facă o carieră din politică este Elena Băsescu, europarlamentar, cu o prestație execrabilă, cu carențe în domeniul gramaticii românești.

De fapt, fiica cea mică a președintelui, Traian Băsescu, nu face numai greșeli impardonabile gramaticale, ci, mai ales dă dovadă de un stângăcism politic, mai precis spus, n-are ce căuta în acest domeniu al vieții.

Revenind la tăticul prezidențiabil, pot afirma că are ceva mefistofelic, fiindcă pe cine pune ochii, nu scapă de câte un dosar penal, pe care D.N.A. – ul sau Procuratura Generală îl pregătesc minuțios. Lui Dan Voiculescu, cel care a inițiat prima suspendare, în 2007 și apoi și pe a doua , în iulie 2012 l=a luat la ochiul său pieziș, punându-i gând rău. Patronul

”Antenelor” a fost chemat la D.N.A., învinuit de șantaj mediatic. De fapt, care este vina lui Dan Voiculescu, a lui Mihai Gâdea și a altor angajați ai Antenei 1 și Antenei 3 ?

Aceea de a șifona imaginea și așa turtită, ca să mă exprim mai plastic, a ”sihastrului” de la Cotroceni. Cei de la B1 Tv, obedienți față de Traian Băsescu n-au parte de chemări la Procuratura Generală sau la D.N.A. De ce ? Fiindcă ei îl idolatrizează pe Traian Băsescu, chiar în condițiile în care președintele și-a făcut țăndări propriul partid, care l-a propulsat și i-a făcut campanie la Referendumul de demitere.

Traian Băsescu nu vede, că postul de televiziune B1 îl împroașcă cu noroi pe Crin Antonescu, numindu-l în bătaie de joc , Căcărău, pe Victor Ponta, care nu est eun om oarecare, ci primul ministru al României. Nu există în vizorul procurorilor și delictul de denigrare a personalităților publice, a calomniei sau ultraj? Probabil că nu. Cât ar dori Traian Băsescu , să spună, că în spatele acestor dosare fabricate de procurori, nu se află persoana sa, coincidențele sunt prea vizibile și de necontestat.

Vezi, cazul lui Gigi Becali, care în ultimele 7 – 8 luni, l-a criticat vehement pe președinte, la toate posturile de televiziune, scoțându-i-se de la ”naftalină” cele două dosare vechi de 7, respectiv de 16 ani, respectiv ” Valiza” și ”Terenurile Armatei”. Urmează Dan Voiculescu , Liviu Dragneași cine știe câți vor mai fi chemați la D.N.A.

Președintele Traian Băsescu nu doarme, ci, fabrică persoane, calomniază personalități românești. Pentru președinte, Victor Ponta este, în bătaie de joc ”dottore” , ”pisicuț”; Crin Antonescu ”adormit” și ”repetent” ; în timpul studenției Dan Voiculescu ”Felix”, informator și apoi agent al Securității.

În schimb, se supără când cineva îl deranjează, făcându-l băutor, afemeiat, nepăsător față de marile probleme ale țării.

Din preajma lui Traian Băsescu, au pelcat consilieri de elită, făcând parte din elita intelectuală, precum Andrei Pleșu, soții Săftoiu, Cosmin Gușă, care n-au maai putut suporta jignirile și numeroaseșe șicane de la Palatul Cotroceni. Singura persoană care a rezista în preajma președintelui – jucător, a fost blonda din Pleșcoi, Elena Udrea.

Pe seama acesteia au fost făcute o sumedenie de bancuri, de aluzii, care mai de care mai deocheate. Chiar dacă, unele nu s-au confirmat, un sâmbure de adevăr a existat.

O întrebare, care se cere în acest moment, duă ce Omar Hayssam a fosr readus în România și întemnițat la Rahova, ar fi cea cu privire la implicarea lui Traian Băsescu, la eliberearea omului de afaceri și teroristului sirian din penitenciar, cu condiția de a nu părăsi România și domiciliul

de aici și răpirea jurnaliștilor, eliberarea lor și repatrierea acestora.

A avut Traian Băsescu vreun amestec în toate aceste probleme sau nu? Cei , care trebuie să lămurească aceste lucruri sunt organele judiciare, în primul rând aParchetul General. Atâta timp, cât aceste organisme sunt obediente față de președinte, nu văd cum s-ar primi o cercetare în acest sens.

Președintele jucător dorește să facă din nou baie de mulțime, dar nu oriunde. În primul rând, acolo uinde atmosfera îi este favorabilă, atât din mediu lrural cât și urban. Ca fiecare greșeală a guvernului condus de Victor Ponta , cu nemulțumiri ale populației datorită concedierilor, scăderii puterii de cumpărare și a nivelului de trai, Traian Băsescu mai primește o bilă albă, deși cele negre sunt foarte multe și de adună din ce în ce. Cum va putea , poporul român să scape de regimul Băsescu? Asta, este o întrebare , cu un răspuns greu de dat. Sunt variante, care pot fi plauzibile, dar nu și realizabile.

De la teorie și până la punerea în practică a acelor idei este cale lungă. Prima cale de îndepărtare a acestui președinte, care s-a jucat în permanență cu soarta României, ar fi o nouă suspendare a sa de Parlamentul României. Acest lucru poate fi posibil, în același timp populația putând să voteze și revizuirea Constituției, pentru a se evita două cheltuieli mari din bugetul și așa auster.Lucrul acesta poate fi posibil, spre sfârșitul anului 2013.

A doua variantă, a procesului îndepărtării acestui om, de la conducereae României, ar fi creşterea valului de nemulţumiri, mai ales datorită scumpirii utilităţilor, dar şi gafelor pe care Traian Băsescu le face zilnic, tensionând atmosfera socială. Această regie este puţin probabilă, datorită stării de apatie, a electoratului, sătul de ieşiri în stradă, fără nici un rezultat scontat.

O altă cale, poate cea mai spectaculoasă, dar mai puţin realizabilă ar fi solicitarea conducerii Uniunii Europene, în cazul schimbării raportului de forţe politice, ca Traian Băsescu să demisioneze, pentru a desamorsa o perioadă de tensiuni, la care este supus poporul român.

Cert este, că Traian Băsescu nu mai poate fi menţinut în fruntea României, încă un an şi patru luni, fiindcă , ar insemna să asistăm la noi tensiuni sociale, la fabricarea de noi dosare de către Procuratura Generală şi D.N.A., dar nu ale apropiaţilor preşedintelui, ci, ale adversarilor săi.

Este clar, Traian Băsescu este încă stăpânul justiţiei, are încă în mână pârghii, care-i permit să-şi bată joc de Parlament, organul puterii legislative, de Guvern şi de puterea actuală, care s-a lăsat momită de acest personaj macabru al României.

Nu întâmplător, doamna Draga Olteanu Matei, marea noastră actriţă, spunea că preşedintele României trebuie să fie un om frumos la chip, la suflet şi cu carismă.

Traian Băsescu, actualul încă președinte, nu îndeplinește nicio cerință despre care marea actriță a vorbit. Poate, cel de sus, ne va scăpa anul acesta, cu toate că poartă numărul cu ghinoin – 13 – de acest personaj, care va fi de tristă amintire pentru români.

Fig. 16 – Licuriciul cel Mare și Licuriciul cel mic

(de la stânga la dreapta)

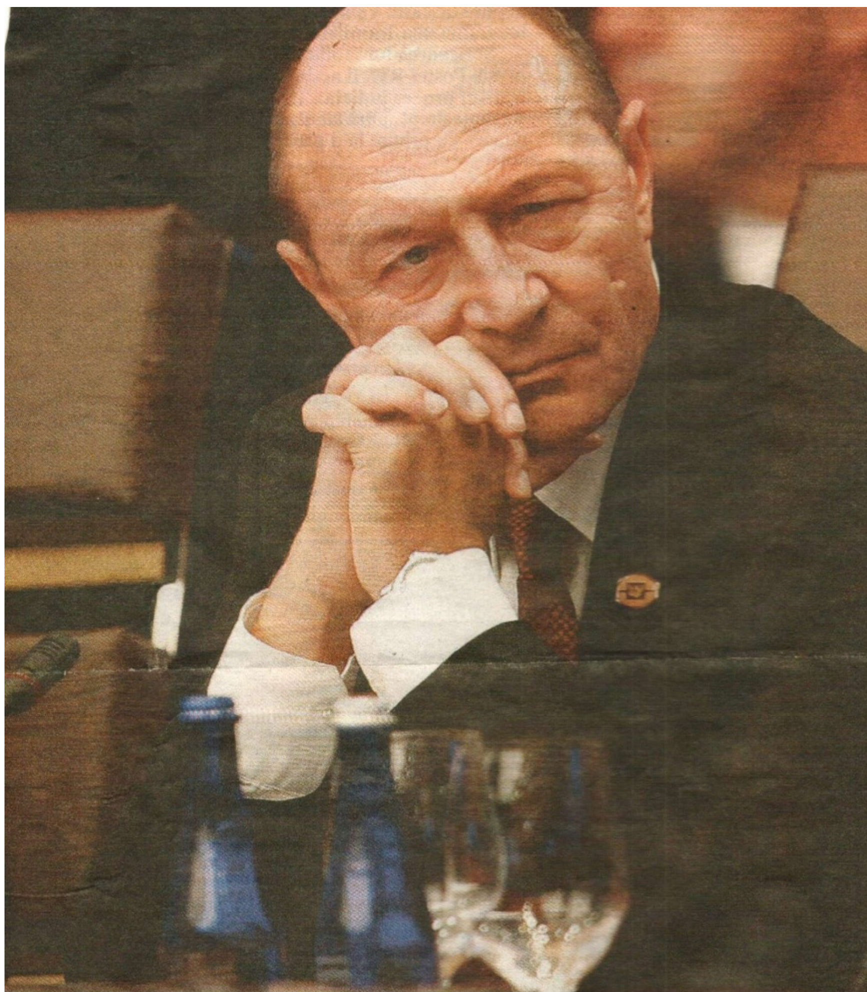

Fig. 17 – Trist și morăconos, cu paharele goale

în fața sa. Portret de președinte cu mintea în derivă.

Fig. 18 – Dând mâna, printre steaguri,

cu Marele Licurici.

Fig. 19 – Traian Băsescu, casnica tăcută

și beizadeaua europarlamentară.

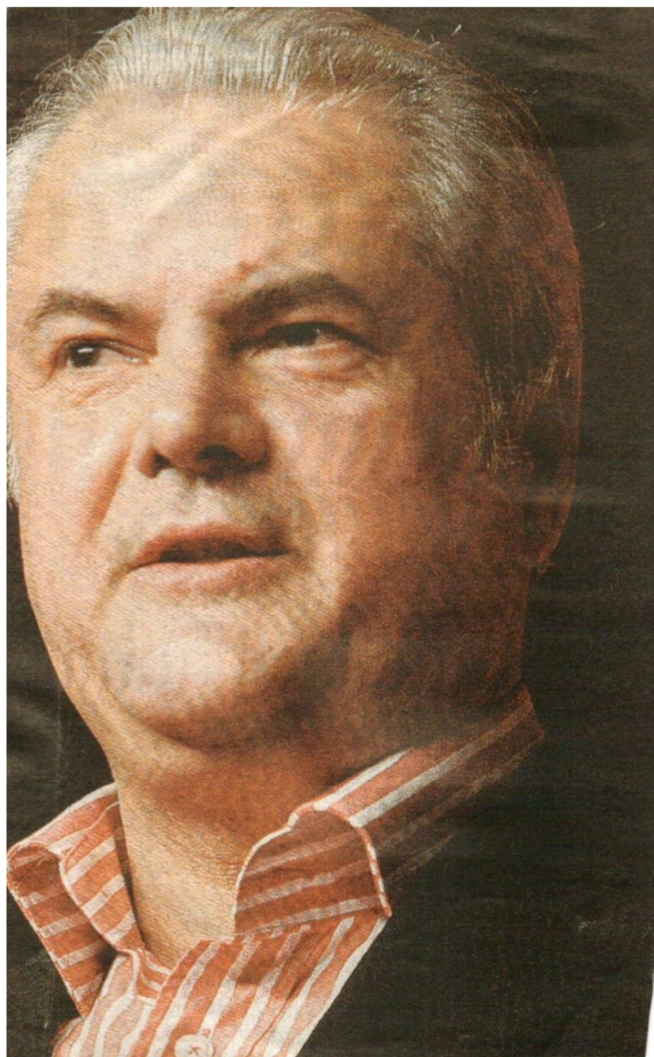

Fig 20 – Adrian Năstase, una dintre victimele

președintelui Băsescu.

Capitolul cinci

Posibili preşedinţi

cu nume terminat tot în "escu"

Dacă scenariul, pe care-l pregătesc oponenții lui Traian Băsescu , se va finaliza, atunci, în fruntea statului, ar putea veni un alt președinte, cu nume terminat tot în ***”escu”***.

Parcă e un făcut, nu scăpăm de aceste nume, deși am fi putut avea doi președinți, cu alte sufixe, precum ”ase” – (Năstase), ori ”oană” – (Geoană).

Viitorii președinți, care se vor confrunta în alegerile din toamna anului 2014, ori, poate mai devreme, dacă vor fi anticipate, au tot nume terminate în ***”escu”***. Ei sunt, mai mult ca sigur, candidați la președinția României. Cred, că vă închipuiți cine sunt, este vorba de Crin Antonescu, candidat din partea U.S.L., ori a altei formațiuni politice, și Dan Diaconescu, cel care a câștigan mult, dar, nu pentru propria persoană, ci pentru partidul care-i poartă numele.

Vor fi cei doi adversari în alegerile prezidențiale din 2014, ori nu? Se impun câteva date despre cei doi viitori prezidențiabili.

Actualul președinte al Partidului Național Liberal, cu un prenume de floare, cu un miros puternic, s-a născut în județul Tulcea, acolo unde Dunărea formează acea deltă, înainte de a se vărsa în Marea Neagră. A urmat Facultatea de Istorie , dar, n-a devenit dascăl, îmbrățișând munca de muzeograf. Mulți politicieni se îndoiesc de calitățile intelectuale pe care le posedă Crin Antonescu, ba, clevetitori spun că ar fi rămas și repetent într-un an de facultate. Ceea ce

este cert, liderul Partidului Național Liberal este o persoană narcisistă, văzându-se în totul și în toate pe el însuși.

N-am rezistat tentației și am realizat o epigramă, referitoare la comportamentul său narcisist:

Crin, un delicat tulcean,

S-a îndrpgostic un pic

Dar, nu de doamna Vălean,

Ci, de propriul său chip.

Lăsând la o parte gluma, Crin Antonescu a fost în anul 2012 cel mai important adversar politic al lui Traian Băsescu, având o contribuție substanțială la suspendarea acestuia.

Ca președinte al Asenatului României, a devenit chiar conducător interimar al țării pentur circa patruzeci de zile.

În momentul de față, nu mai are aceeași aversiune față de Traian Băsescu, din anumite motive. În primul rând, calitatea de co-președinte al Uniunii Social Liberale, îl face să aibă cam aceleași orientări cu Victor Ponta, chiar dacă, uneori s-a ajuns la unele confruntări de idei.

Acel ”Pact de coabitare Băsescu Ponta” l-a scos din acea furie permanentă împotriva președintelui în funcție. Ba, mai mult, domnul Crin Antonescu este învinuit de mulți

comentatori de televiziune, de oameni politici, că doarme prea mult, uneori apucându-l somnul și în Senat.

Opusul său, în ceea ce privește somnul, este Dan Diaconescu, un alt pretendent al funcției de președinte al României. De obârșie oltenească, născut la Caracal, a ajuns în București, imediat după evenimentele din decembrie 1989, mai precis prin 1992.

La București, tânărul slăbuț și înalt, Dan Diaconescu, a editat un jurnal, intitulat ”Oglinda”, inspirându-se după tabloidul german ”Der Spiegel”.

Cu o mână de colaboratori, printre ei fiind și secretarul general al redacției, Titus Guvir, Dan Diaconescu și-a extis activitatea publicistică, înființând în multe județe ”Oglinda de ...”. Iată în județul Călărași existau ”Oglinda de Călărași” și ”Oglinda de Oltenița”. Până și județe din Ardeal precum Mureș, Sibiu, aveau jurnalele lui Dan Diaconescu. Cu banii încasați pe vânzarea și difuzarea acestui jurnal, devenit cu impact național, și-a construit un trust de presă, apoi o televiziune, numită ”OTV” , în momentul de față închisă din dispoziția C.N.A. ului.

Dan Diaconescu, ca toți oltenii descurcăreți, a găsit în București un vad bun pentru afaceri, intrând apoi și în politică, după ce afost câteva zile și locatarul Arestului Poliției Capitalei.

Partidul creat de Dan Diaconescu, s-a numit la început Partidul Poporului, apoi și-a schimbat numele după intervenția lui Constantin Cojocaru, invocându-se faptul că această formațiune politică este creația sa, nu a patronului OTV.

Este Dan Diaconescu pregătit pentru funcția de președinte al României? Iată, o întrebare la care se poate răspunde cu greu. De ce? Fiindcă, a fi astăzi în fruntea statului român, îți trebuie patru lucruri esențiale, pentru a te menține patru sau cinci ani (depinde cum va fi revizuită Constituția si când).

Primul lucru ar fi credibilitea în fața electoratului, mai ales că acesta fost mințit douazeci și doi de ani.

Apoi charismă, pe care mulți candidați n-o au, ei devenind un fel de păcălici ai politicii românești.

În al treilea rând, curajul de a da socoteală în fața poporului după un an de mandat , printr-o conferință de presă la Palatul Cotroceni, sau printr-un miting organizat de instituția prezidențială, prin care să se facă bilanțul primului sfert de conducere a statului.

Singurul care a făcut acest lucru a fost Emil Constantinescu,dar, fără o susținere concretă.

În al patrulea rând, președintele ales, să-și recruteze consilieri pe probleme ale statului, competenți, devotați și

onești. De felul cum este echipa prezidențială, așa va fi și conducerea statului în mandatul respectiv.

Cine va fi președinte al României în 2014, ori la sfârșitul lui 2013, în cazul alegerilor anticipatem ramâne de văzut. Nu doresc altceva, decât o conducere înțeleaptă, charismatică și cu gândul la popor.

Epilog

Dragi cititori, am ajuns la finalul acestei cărți, care nu este un lucru, pe care îl văd, ca pe o previziune, mai ales că în momentul actual, totul este imprevizibil.

Dacă v-au satisfăcut cele scrise de mine, m-aș simți onorat, mai ales că documentarea a fost destul de riguroasă. Am consultat materiale apărute în presa centrală, cărți scrise chiar de persoanele prezentate în carte, cum este cazul domnilor foști președinți Ion Iliescu și Emil Constantinescu. Dacă cele relatate de cei doi foști conducători ai statului , în cărțile scrise, sunt verosimile, aceasta rămâne la latitudinea publicului cititor, care poate să discearnă ceea ce este realitate și ficțiune.

Dacă, domnul Ion Iliescu , încearcă să ne introducă în familia sa, pe care o consideră ”deosebit de complicată”, cu multe limite în ceea ce privește adevărul din biografia sa, Emil Constantinescu nu vorbește aproape nimic despre propria obârșie.

Dacă această carte vă satisface, nu pot decât să mp bucur, dacă nu, să reflectez mai mult asupra scrierilor viitoare.

Prof. Nicolae Mavrodin

Epigrame închinate președinților foști și viitori.

Fostului președinte Ion Iliescu

Școlit în Moscova bătrână,

Parașutat apoi în țară,

Ne-a arătat c-o să rămână,

Cel îmbătat cu apă chioară.

Prin obârșie, din mai multe locuri

Prin naștere oltenițean,

Pornit în viață cu speranță

După o mamă-i ardelean

Dar , rodul marii transhumanțe

D-l Ion Iliescu declară că este sărac și cinstit

Sunt om sărac, dar și cinstit,
Ca un ascet într-o pădure
Tot ce-am luat a fost plătit
Îi las pe alții ca să fure.

D-lui Emil Constantinescu, mândru că seamănă cu Alexandru Ioan Cuza

Fostul președinte-al țării,
Patru ani și-a găsit scuza,
Că seamănă-n largul zării
Cu Alexandru Ioan Cuza

Aceluiași, pentru carierele sale

Geolog fără valențe,
Avocat fără clienți
Politruc cu vechi carențe
Președinte peste –absenți

Emil Constantinescu a declarat că a fost învins de Securitate

Pe Emil, cel cu bărbuță
Nu l-a-nvis onestitatea
Ci, gândindu-ne-olecuță
L-a învins Securitatea

Preşedintele Traian Băsescu a mers la Târgul de Fete

După grija pentru țară
Băsescu nu se sfiește
Să afirme, într-o doară,
Că fetia-i mai priește

Traian Băsescu și mâțul de

La Târgul de Fete

Nu mă mai gândesc la mine,

Nici la Ponta cel micuț

Mă închid mereu în sine

Și-l scarpin pe pisicuț.

Cine oare-i pisicuțul?

Oare, cine-i pisicuțul,

Ce-i invocat de Traian,

E un motan zburlit de cuțul,

Sau e Ponta, cel viclean?

Lui Crin Antonescu, cel cu figură narcisită

Crin, un delicat tulcean,

S-a îndrăgostit un pic

Dar nu de doamna Vălean

Ci, de propril său chip.

Lui Dan Diaconescu, cel cu aspirații

mari, dar carențe multe

Oltean, de cum îl știm de-o vreme,

Va candida, dar făr´ de spor

Fiindcă, mai are multe teme

Până s-ajungă la popor.

Aceluiași

Alegerile abia-ncheiate

I-au fost ca un antrenament

Căci, după cele rezultate

Nici n-a ajuns în Parlament.

Bibliografie consultată

- Străbătând lumea - Luigi Salinaro
- Adevărata față a lui Traian Băsescu – Marius Oprea
- Fragmente de viață și de istorie trăită – Ion Iliescu
- Ion Iliescu. Biografia secretă – Vladimir Aexe
- Nicolae Ceaușescu. Biografia neretușată – Ioan Petcu
- Adevărul despre România – Emil Constantinescu

*** colecția revistei ”Historia” din anii 2006, 2007, 2010, 2012.

Cuprins

Argument pro..5

CAPITOLUL I

Nicolae Ceaușescu, primul escu care a condus România..........7

CAPITOLUL II

Ion Iliescu, un comunist cu față umană 27

CAPITOLUL III

Emil Constantinescu, cel învins de Securitate 51

CAPITOLUL IV

Traian Băsescu, președintele jucător.................................67

CAPITOUL V

Posibili președinți cu numele terminat tot în ***”escu”***...........88

Epilog 94

Epigrame închinate președinților foști și viitori 95

PRINTED IN ROMANIA

Tipar digital realizat la

Pim

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA PIM

Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt Nr. 4, Iași – 700497

Tel: 0730.086.676; Fax: 0332.440.730

e-mail: editura@pimcopy.ro

www.pimcopy.ro